

2183 Systeemkaarten van verzetsbetrokkenen (OVCG)

Systeemkaarten met namen van personen uit het verzet

Namen, beginletter G

Gootjes, Jacob Pieter (Jaap)

In memoriam voor de gebroeders Gootjes, geschreven door de vader en verschenen in de Zwerver

Omvang: Fotocopie uit drukwerk

PIETER GOOTJES

geb. 31 Dec. 1915, overl. 11 Febr. 1944

Onder de strijders, die aan het binnenlandse front hun trouw aan Koningin en Vaderland met het hoogste offer: hun leven, hebben bezegeld, behoort ook *Piet Gootjes*. Tot die strijd werd hij door 2 sterke innerlijke krachten gedreven, n.l. zijn karakter en zijn geloofsovertuiging. De grondtrek van zijn karakter was trouw. Men kon op hem en op zijn woord aan Die trouw aan zijn Vaderland bewoog hem op 10 Mei 1940 tot de poging, om Holland te bereiken, teneinde zich daar als vrijwilliger te melden bij ons leger.

De trouw aan het vertrapte vaderland deed hem, die zich toen reeds ingeschakeld had in het illegale werk, zonder één moment van aarzeling weigeren de studentenverklaring te tekenen, of zich in Mei 1943 als student te melden voor de arbeidsinzet in Duitsland.

En hoe grover de inbreuk op onze rechten werd, te feller werd zijn verzet. Hij zag het illegale werk als zijn roeping. Van een compromis

JACOB PIETER GOOTJES

geb. 8 Aug. 1920, overl. 11 Febr. 1944

Naast Piet, en nog eerder dan deze, was ook zijn broer Jaap („Koos“) in het illegale werk gekomen. Als volontair ter secretarie te Baflo, was hij belast met de uitgifte van persoonsbewijzen en vond daardoor gelegenheid, om een aantal onderduikers aan een vals P.B. te helpen. Totdat controle hem dwong, om 17 Januari 1943 zelf onder te duiken. 4 Maanden hield hij het vol om passief onderduiker te zijn; maar toen sloeg de verzetsgeest in laaiende vlam bij hem uit. Hij kon niet langer werkeloos blijven toezien bij de aanschouwing van zoveel onrecht en terreur. Hij kwam in contact met een K.P.-ploeg in Noord-Oost Overijssel, die daar in de zomer van 1943 een felle werkzaamheid ontplooid heeft. De éne sabotagedaad volgde op de andere. Hoe leefde en deed Jaap in het werk mee, voorzichtig, onverschrokken, vastberaden. Tot twee malen toe in het politieblad gesignaleerd, was zijn signalement over alle marechausseekazernes verspreid, en daardoor liep hij meer

wilde hij in geen enkel opzicht weten. Zijn verzet was niet tactisch, maar principieel. Tegenover de totale oorlog van Duitsland, plaatste hij zijnerzijds het totale verzet. Hoe haatte hij alle halfheid en slapheid! Hoe kon hij toornen over 'en tegen hen, die bij de minste dreiging van den vijand als rietstengels ombogen, en zich als handlangers lieten gebruiken, om diens geweldmaatregelen ten uitvoer te brengen. Naast trouw dreef ook zijn geloofsovertuiging hem tot de strijd, welke geestelijk karakter hij ten volle doorzag. De studie van Groen van Prinsterer's: „Ongeloof en Revolutie“ had hem een helder inzicht gegeven in het revolutionair, nihilistisch karakter van het nationaal-socialisme, dat onze hoogste geestelijke en nationale goederen met de ondergang bedreigde. Zijn strijd deed ook zijn geloofsleven rijpen, zodat hij 7 weken vóór zijn „sneuvelen“ voor zijn kerkeraad belijdenis des geloofs aflegde. „Ik wil in mijn leven de wil van God doen“ was zijn belijdenis. Dezelfde avond begon hij met de voorbereiding van een 3 dagen later gevolgde en volkomen geslaagde overval van het distributiekantoor in zijn woonplaats Baflo. Dat was voor hem — en het typeert hem — ook „de wil van God“. Echter, zonder het te weten, had God hem die nog zoveel van het leven verwachtte, toebereid tot het einde.

dan gewoon gevaar voor herkenning. Maar toch sloeg hij een aangeboden gelegenheid om naar Engeland uit te wijken, af. Hij zag het als zijn roeping, om *bier* voor 't vaderland te strijden. De brutale rechtsverkrachting bracht de diepste roerselen van zijn gevoelig hart in beweging, en dreef hem voort tot de felste sabotagedaden, welke in lijnrechte tegenspraak schenen met zijn aard. Want Jaap was zacht van inborst, gevoelig van gemoed, gemakkelijk in de omgang. Hij wist zich bemind te maken en had vele vrienden. Meegaand van karakter, en toch zijn zelfstandigheid handhavende. Maar een sterk gevoel voor recht en aversie van onrecht stootten hem, ondanks zijn zachte aard met elementaire kracht in de gelederen der K.P.-ers. Zijn medestrijders waardeerden hem, hadden hem lief om zijn persoon, om zijn toewijding, om zijn trouw. En toch, al gaf hij zich met volle overtuiging aan de strijd der bevrijding — vaak verlangde hij sterk naar het einde van zijn zwerfen om weer rustig en veilig thuis te kunnen zijn in het ouderlijk huis. Het einde van zijn zwerftocht kwam, maar op een andere wijze dan hij en zijn broer Piet, dachten.

Dat einde kwam 11 Februari 1944. Als gevolg van verraad werden Piet en Jaap ten huize van Claes Bos te Middelstum plotseling overvallen door de S.D. Van overgave wilden zij echter niet weten, zij durfden ten aanzien van de martelmethoden der S.D. niet voor zichzelf instaan, en dan wellicht, huns ondanks, hun vrienden te zullen verraden. Liever verkózen zij met de wapens in de vuist te sterven. Zij verwondden den bevelvoerenden S.D.-officier zwaar, zodat de vijand aanvankelijk terugweek. Biddend bereidden zij zich onder de kogels van den vijand, die het huis omsingeld had, vóór, op het einde. En God sterkte hen door Zijn genade, zij waren naar eigen getuigenis, beiden bereid om te sterven. Een laatste poging om te vluchten mislukte. Jaap werd in het been gewond en kon niet goed meer meekomen. Wel kon Piet nog verder vluchten, maar de trouw aan zijn jongeren gewonden broeder, verbood hem dit. Een uur lang verdedigden zij zich op het weiland tegen den vijand, terwijl zij papieren, die anderen nog konden schaden, verbrandden. Tenslotte zijn ze onder het mitrailleurvuur van een uit Groningen te hulp geroepen afdeling van 20 Duitse soldaten, gevallen.

Gevallen onder Gods vrije hemel, als vrije Nederlanders.

Als broeders samen geleefd in het ouderlijk huis.

Als broeders samen gestreden voor ons vaderland.

Als broeders samen gestorven, de armen over elkaar gestrengeld.

Het Vaderland getrouwe

Blijf ik tot in den dood.

De vijand koelde zijn, nu machteloze, wraak aan hun dode lichamen. Hun stoffelijk overschot werd in Westerveld gecremeerd. De urnen met hun as, werden — weer door verraad — 15 maanden later, op de vóóravond der capitulatie, nog door de S.D. van Amsterdam uit Westerveld weggehaald en meegenomen. Maar:

*Hun ziel in 't eeuwig leven
Verwacht den jongsten dag.*

Is hun offer tevergeefs geweest? Neen! Stervend hebben zij overwonnen. Een volk dat niet strijden en zijn leven niet wil geven voor zijn onafhankelijkheid, toont een uitgedoofde natie te zijn, die het recht op een eigen zelfstandig bestaan in de rij der vrije volkeren verloren heeft. Piet en Jaap hebben door hun strijd in de gelederen van het verzetsleger, mede, het zedelijk recht van ons volk op vrijheid en onafhankelijkheid gehandhaafd.

En door hun voorbeeld in hun verzetstrijd en in hun moedig sterven, hebben zij in wijde kring, vooral bij de jongeren, de verzetsgeest tegen den overweldiger gesterkt.

De wet van het tarwegraan „sterven om vrucht te dragen” is ook in hen, ten opzichte van ons vaderland, tot vervulling gekomen.

Ds. G.

www.archieven.nl › zoeken

In memoriam voor de gebroeders Gootjes ... - Archieven.nl

Electronisch document: In memoriam voor de gebroeders **Gootjes**, ...

Rapport over het illegale werk van Jacob Pieter **Gootjes** te **Baflo** (bladzijnummers 98-100).

Je hebt deze pagina 2 keer bezocht. Laatste bezoek: 16-3-20